

Álom út

Az Álom úti pályán játszom. Egy szögletes, közönyös arcú, egészen fiatal fiút állítottak rám. Rád állították veszélyes felvillanásaid miatt. Többször rávezetted a labdát, cselezel, de elsodor, megelőz és leszerel, egyszer a cipőd is leesik. A pálya körül senki sincs. Havazik. Senki sem látja győzelmeid. Kemény és közönyös aki ellen játszol, a világon inkább ő van. Elemében van. Nyersesség szükséges, a lelkedben meg van ez? Ez a brutális élménykor és egy válogatós író? Végre egyszer látrúgod a lábai között a labdát és megkerülöd őt, akkor úgy marad ott, kicsit a lábakkal, kicsit megbillenve, mint egy szobor az álom vakítóan fehér épülete előtti fűvön.

Valamelyik erősen lejtő, budai utcán talákoztam Hekerlével. Alig lehet itt megállni. Szabályos postástáska van nála, és egy csomó levelet fog a kezében, el kell juttatnia a címzettekhez. Ahogy igyekszik fölfelé, megállít, nem köszön, mutatja a borítékokat, szerinted hol laknak ezek, az egyiket egészen az orrom elé tolja. Nem ér hozzám. Nagyon komoly. Mindketten tudjuk, hogy ő már meghalt. Nézem a szemüvegét. Egy romos állapotban levő bérházban vagyunk, a tetőtérben. Valószínűleg itt laknak azok. Ácsorgunk. Itt van Rita, Németh Gábor és Garaczi, közben megpróbáltam szerezni egy magnót, de nem tudtam, mert nem mertem hazamenni. Féltem, hogy közben elmegy Hekerle. Hogy kidcrül, nem is volt itt. Messzire lakom innen, a tetőről lehet látni a Nyugati környékét. Hekerlét csak az érdekli, hogy a leveleket átadja. Nem tudunk beszélgetni. Végül mégiscsak megkérdezem tőle, hogy van-e Isten, de erre a többick haragos képet vágnak, miért kérdezgetek ilyesmit, Garaczi pedig megfordul, és megindul a lépcső felé. Nincs korlát. A bal kezével egy tartógerendába kapaszkodik. Törmelékcupacok, rengeteg kacat, lom. '87. 12. 4.

Azt álmondtam, hogy van egy térképem, csodálatos Párizs-térképem, ha nézem – és nézem – a legapróbb részletek is láthatók, és akkor itt is vagyok a Pl. de la Concorde-on, és a Champs-Elysees pontos és éles perspektivikus rajza. Átmegek a Concorde-hídon, fel akarok jutni, ilyen már nincs is Párizsban, a Várba (?). Sikátorok, és jön az egyetem, a nagydarab térképemet szétfújja a szél, szemetes kis utcák, udvarok, üvegkapu, egy kollégium előcsarnoka, a falakon plakátok, hirdetések, arra kell menni, van ott egy lépcsőfeljáró, egy ismerős nő cipeli föl a gyerekkocsiját, mondja, hogy igen, erre kell menni, mert errefelé van a vár. '87. 12. 10.

Egy kicsi, és furcsa formájú tornateremben focizunk. Ott van az Esterházy, és Németh Gábor, meg Márti is, aki egy benyilóból nézi az egészet. Sokáig

vacakolok a tornacipómmal. Nem találok, vagy nem tudom befűzni, valahogy soha sincs vége a fűzésnek. Azután egy tömegjelenet, kibalettozom a bolyból a labdát, rácsik a keresztvasra. Kiskapura játszunk. Kis vaskapuk. '87. 12. 21.

A munkahelyemen, ahol dolgozom. Romos állapotok, a pincén keresztül kijuthatunk egy kisebb udvarba, terméskőfala van, nagy lukakkal, itt közlekedek. Felhúzódzkodom, és kibújok a lukon. *Most* viszont tatarozni kezdenek, és átalakítani az épületet. Egyébként ez egy gyönyörű, régi kastély. Én is, mi, akik ott dolgozunk, mi is részt veszünk az átépítésben. Egy ember-nagyságú díszes vasoszlopot kell fölvinnem az emeletre. Arra az emeletre viszem, ahol a titkárnók gépcelnek, lehallatszik a kopogás. Éppen csak elbírom az oszlopot. Letört a talapatáról, ezért ki kell ütni a belsejét, hogy újra fel lehessen állítani, fölcsavarozni. Egy nagy teremben vagyunk, Czakó, ő vállalja, hogy kiüti az oszlop béléstét. Azt *mondja*, hogy ő most *kiüti az oszlop béléstét*. Hátraviszik, valami műhelybe. Már az egész házban dolgoznak, és amikor a pincén és az udvaron keresztül odamegyek a falhoz, látom, hogy a lyukat betömték, és csak egy kisebb háromszög alakú nyílást hagytak meg. Nem férek ki. A munkásoknak nem tetszik, hogy ott akarok kimenni. '87. 12. 27.

Mintha a Balassa Péter állna valami színház vagy mozi előtt, a bejáratnál. Igen, ez a B. P. csak rövid a haja és vörös, és nincs szakálla. Nagyon jókedvű. '87. 12. 29.

A Köröndöt átépítették, a négy körszelcstben négy neogótikus bástya van, és a szobrokat megfordították, most kifelé néznek. '88. 1. 3.

Az országúton biciglliztünk ketten, és akkor észreveszem, hogy egy verseny középebe kerültünk, mi is rákapcsolunk, s éppen akkor azt látjuk, nem én, hanem az, akivel vagyok, az látja – fogalmam sincs, hogy ki az, akivel vagyok – szóval észreveszi, hogy a versenyzők bekarikáznak egy ház udvarába. Pihenő. Be lehet állni a sorba, és kapunk valami süteményféléket, és inni is. Furcsa nagyon, a süteményt egy műanyag zacskóból kell kienni, az ital meg valami szirupos lötty, meleg is, és azért aggódunk, nehogy kiderüljön, mi nem is versenyzők vagyunk. Mégis arra gondolok, hogy most, amikor ezek pihennek, most lehetne lehagyni őket. '88. 1. 6.

Írtam egy *fiatalkori* Schubert-dalt. A zenéjét. A szöveg nem volt meg, csak az eleje, az első szó: A halál. . ., stb., azután csak valami vakszöveg. De nem a halál és a lányka volt. Amikor felébredtem, még dúdoltam magamban. És megállapítottam, hogy ez csak egy ifjúkori mű, nem elég mély, és rögtön javítottam is rajta. Kellemes kis dal volt. '88. 1. 7.

Valahonnan jövök haza, és már itt a kapu előtt hirtelen eszembe jut, hogy elmegyek a Hallerhoz. A Rózsa utcában épp' megáll egy taxi, a volt kuplerájnál. A sofőr szállna ki, de amikor odérek visszaül. Kikanyarodtunk a Köröndra, megáll egy boltnál, ahol valami léceket rakodnak be, s mikor indul, előlről kezd számolni a taxióra. Nagyon gyorsan megyünk, közben barátságosan beszélgetünk is, kérdezem a sofőrtől, mégis mennyivel megy, hogy ő

negyvennel megy mondja, de közben tudom, hogy az legalább százhusz, és a Margit hídon már mint egy autóversenyző, ahogy lejövünk a hídról, teljes erővel húzza a kormányt, mégis a korlát mögött, a járdán söpör végig az autó, és föl a várba. Itt kiszállunk, előkerül (az autóból) egy kutya is, hogy ne tudjak elszökni, és amikor felébredtem kis ideig még azon voltam, hogyan tegyem ártalmatlanná a kutyát. A nadrágszíjjal kellene megkötni. Szúr a kutya talpa. '88. 1. 13.

Több futballmeccsen kellett játszanom, ahol minden mozzanatot előre kidolgoztak. Egy balett. Minden meccs teljesen egyforma volt. '88. 1. 15.

Lóversenyen vagyok (még sosem voltam lóversenyen), és nagyon kicsi a pálya. Ilyen kicsi? Koppány Mártonnal vagyok, ő profi, tudja, hogy kell fogadni, beállunk a sorba, ő áll előttem, és valamilyen szörnyen bonyolult kombinációt csinál, amit egyáltalában nem érttek, még a lovak nevét sem tudom, egyikét sem. Ezért azt mondom a nőnek a pénztárban – idősebb nő, nagyon barátságos –, hogy valami hasonló variációt adjon, mint az előbb. (Egyáltalában, vannak variációk? Nyilván vannak, nem?) Lemegyünk a pályához, az épületek pocsek állapotban vannak, málladozás. Látok egy irtózatosan ronda lovat. Azután földrengés van. Menekülünk kifelé, látom, ahogyan egy kő tartóoszlop kileng. '88. 1. 22.

Bemegyek egy Boráros téri étterembe Csajka Gáborral. Valahol ott a körúti sarkon van. Senki sincs az étteremben. Az előtérben, egy asztalon egy halom fém pénz van. Utána menekülni kell (loptunk a pénzből)?, de nem tudok futni, még gyorsan menni sem. Az aluljáró felé megyünk, amikor Cyprián: te, én nem arra lakom, szia, és valahogy balra lelépett a buszmegálló, vagy a csepeli hév felé. '88. 1. 27.

Madridban vagyunk. Álom-Madrid, nem is „hasonlít”, de azért Madrid. Megyek egy sugárúton, és van ott egy – úgy tudom – híres tér. Ide kanyarodom vissza, egy romtemplomhoz. Beront egy csapat tíz-tizenkét éves gyerek, és ordítóznak, magyarul. Azon is töprengök, hogy rájuk szóljak-e. Kifelé jövünk, el a romtól, és mérges vagyok a gyerekekre. '88. 1. 31.

Megjelent a közös könyvünk Hckerlével. Ezüstszürke papírkötés, jó vastag könyv. A versek, amiket én írtam, folyamatosan vannak szedve. Milyen furcsa versek. Még sose láttam őket. '88. 2. 3.

Azt álmodtam, hogy egy nő néz. Idegen nő. Egy idegen nő nézett egész éjszaka. Vagy egy pillanatig. '88. 2. 5.

A strand öltözőjében nem fogasokat adnak, hanem egy nagyobbacska keki-színű zsákot, ebbe pakolok. Rengeteg minden van nálam, főleg egy csomó könyv meg füzet, ez a füzet is, amibe most írok. Kipakolok. Egy kulccsal kell bezárni a zsákot. És sokáig rámulok, nem tudok megszabadulni a rámulástól. Szerépeltem még egy lila színű futball-labda. '88. 2. 12.

A középső szobánkban állok, a kályhánál, amikor megjelenik a nagymám. Átölelem, erősen, beszélek hozzá, hogy lehet ez, hiszen tudom, hogy

már meghalt. Tudom, hogy álmodom, és próbálok is erről valahogy megbizonyosodni, de túl valószínűek a körülmények. Az egész nem tart sokáig, szinte mintha sürgetném is, hogy múltjon el. Nagyi először hirtelen nagyon súlyos lesz, és oldalra dől, de erősen tartom, és megpróbálok becipelni a szobájába. De ahogy viszem, elkezd *változni*, és én akarom is ezt, mert hiszen ez csak álom, és ez az átváltozás erre a bizonyíték. Azután állok a sötét szobában, és egy futballmeccs közvetítésének a kezdetét várom. A tévében közben egy énekesnő produkál, valami irtózatosságtól ad elő, úgy, hogy kilép a készülékből, és play-back-ról énekel, vagyis tátog. Csak ketten vagyunk a szobában, ezért zavartan elfordulok, hogy ne lássa, milyen megvető pófát vágok. De ez az egész csak egy villanás. Akkor Babó jön be, vagyis *Babóékra* emlékszem, de hogy ki volt még vele, arra nem. És mosolyogva valami megjegyzést tesz az álmra Nagyival, és én elhülve kérdezem tőlük, hogy honnan tudják. Nem válaszol(nak?!), bejön anyu is, és én, a végén már szinte sírva, egyre azt hajtogatom, mondja meg, hogy a Babóék honnan tudják, hogy itt volt a Nagyi, de az anyám sem válaszol. '88. 2. 17.

Egy gyűlésen vagyok, jókora teremben, a terem végében ülök. Nagy zsúfoltság. Az előadó, hatvan körüli, valami demagóg szöveget nyom, egyszerre csak lehurrogni kezdik, és ez nekem is tetszik, hurrogunk. Ám akkor elől mindenféle suhancok nyomulnak be az ajtón, agresszív kiabálások, majd egyszer csak kitör az öldöklés. A suhancok bicskákat szednek elő, és akit elérnek, leszúrnak. Látom ahogy Balog Kati még az öldöklés előtt elmenekül, a folyosón igyekszik végig, nem vesz észre, eltűnik. Én is ki akarok jutni valahogy innen, de amikor kinyitom a terem végében lévő ajtót, látom, hogy a folyosón egy csoport jön késekkel. Gyorsan becsukom az ajtót és vissza a terembe. (Délután álmodtam, lázasan.) '88. 2. 22.

Arany, aranybarna táj, egészen erős aranyszín. Alkonyodik, de még *nagyon* süt a nap. Autóbuszszal utazom, néha, a megállóknál igyekszem leolvasni a kis táblákról, hol is vagyunk, de nem sikerül. Mindenesetre már voltam itt, pontosabban: most vagyok itt másodszor. Vagy „gondolom” álmomban, lehet, hogy másodszor álmodom erről, de ezt még álmomban sem tudom eldönteni. Az úttól néhány méterre két, a tájba szinte beleolvadó, csodálatosan bronzszínű nő napozik, alszanak. A táj különben, bár gyönyörűek a színek, kopár, dombos, házak nincsenek, csak a buszmegálló bódéja. Egy-két fa. '88. 2. 24.

Egy zezugos vitorlás hadihajón vagyok, nekem kellene irányítani, de fogalmam sincsen, hogyan. Próbálkozom a kötélzettel, véletlenül sikerül „bevonnom” a „csúcsvitorlát”, ide-oda mászkálok a hajóban. Barlangrendszer. Nyomasztó. '88. 2. 25.

Susannénál, a családi házukban. Elég óriási ház, inkább városhoz hasonlít, nagyon furcsán érzem magam. Mindenki magyarul próbál beszélni. Van egy melléképület, a cselédlépcsőn megyek fölfelé, kisgyerekek ülnek a lépcsőn. Egy nagy, kopár terület is tartozik a házhoz, a kerítésen kívül pedig város. '88. 2. 27.

Azt hiszem, Moszkvában vagyok, egy utca, igyekszem elolvasni a táblát, taxiba ülünk, örülünk, ismerős is, nem is. Előtte pedig azt álmodtam, hogy egy

híres, régi filmet nézek, tulajdonképpen egy gengsztertörténet, már kétszer láttam. A közepénél kijövök, a mozi előtt ott van Zsuzsi, próbálom beinvitálni, de nincs kedve. A végére visszamentem, a főhöst a volt haverjai lebuktatták, talán meg is ölik. '88. 3. 8.

Meghalt a szomszédunk. Látom, hogy a felesége milyea *szomorú*. Gyorsan eljövök. '88. 2. 28.

Balassa egy szobában ül, nagy íróasztal mögött, és egy *mártogatós* tollal másol valami régi levelezőlapot. Lemásolja a szöveget, azzal a jellegzetesen régies, czirkalmas írással. Én pedig a verendán – van ott egy verenda – ülök, és olvasok. Meg is állapítom, hogy egy valami Szőlőskertit olvasok. Ki az a Szőlőskerti. '88. 2. 28. *délután*.

Egy filmet nézek, amerikai film, de én írtam a sztorit, egy akciófilm, megvették a történetet, emlékszem is a palira, akivel tárgyaltam, megvette, eladtam stb. Mégis, valahogy kimaradtam az egészből. Például nem is tudom, hogy ki a rendező, nézem a címlistát, ott van a nevem, *Határolta* vagy *Korlátozta*: és itt jött a nevem, egy pillanatig látszik, rövid dicsőség. Arról szól a film, hogy valaki föltaalja a tökéletes távhipnózist. Fülbevalóként lehet hordani azt a kis készüléket, amelyen keresztül az utasításokat közvetítik. Fialat nőket kapnak el, clkábitják őket, és ilyen kis szerkezeteket lönek be a fülcimpájukba. Amíg a hipnózis tart, ezek a nők emberfeletti teljesítményekre képesek, rendkívül felfokozottak, koncentráltak, erősek, gyorsak és ügyesek, de csak két-három órán keresztül bírják. Utána ájulásszerű álomba zuhannak. Jobb fülcimpa. Egy félvér, nagyon szép nő, ül a toalettasztalnál, tükör, lecsatolja és leemeli a fejtetőjét, hosszú haj, az erejének végén van már, kábult, feláll, *jó lenne, ha most valamelyik isten megbaszna, mint egy őszibarackot*, angolul mondja és a magyar feliratkozás nem fordítja, pedig erre a mondatra vártam, de azért angolul is épp olyan, ahogy megírtam, olyan az egész. '88. 3. 1.

Csak be kell könyékben hajlítani a karjaimat, összeszorítani, és érzem, hogy föl tudok majd repülni, érzem hozzá az erőt, és akkor behajlítom a karjaimat, elrúgom magam, tényleg könnyen megy, előbb a szobában próbálom ki, fölrepülök a kályha fölötti sarokba. *Be tudok ülni* a sarokba. Tényleg repülök, gondolom, milyen egyszerű, ez nem álom, és amikor felébredek, felülök, megpróbálom, hogy hátha megy. '88. 3. 2.

Volt ott egy másik magyar is, de az is éppen így fagyoskodott. Mintha kivette volna a nyelvét. Ezt a két mondatot álmodtam. '88. 3. 3.

Pál Feriéknél vagyunk, ott van Kassa Kati. Azt mondja, hogy legjobb, ha mindent nyilvántart az ember. Én például, és mond egy számot, mondja, hogy hányszor, de *pontosan* nem emlékszem, ezerkétszáz és valamennyi, szóval: Én például ezerkétszázvalahányszor táncoltam. '88. 3. 4.

Visszakaptuk a kastélyunkat. Mivel volt egy kastély, amit elvettek, és *most* visszakaptuk. Gyönyörű fehércek a falai, és a karosszékek fehér vászonnal vannak letakarva. Minden úgy van, mint *régen*, vagy majdnem úgy, mert vala-

hogy el vannak húzva a faltól a bútorok, és egyáltalán semmi sincs a falakon, még a falak közelében sem. A képek nincsenek felakasztva, csak a szekrények oldalaihoz támasztva. Vendégeket várunk. Apámmal, anyámmal némi nézeteltérések, mert szerintem vissza kellene a bútorokat tolni a helyükre. Szerintük nem. Jó ez így. A képek tényleg jó helyen vannak így. '88. 3. 5.

Csöng a telefon, erős a hang, kihallatszik. Valahogy *kint* vagyok. Kikapogatom a kilincset, hogy merre nyílik az ajtó. Nem találom a villanykapcsolót, pedig ott élek, előrenyújtom a karom, igazi vakság, végigmegyek az előszobán, a csöngés felé, elég gyorsan. Amikor lépek, jó magasra emelem a lábaimat, hogy el ne essek valamibe. Elszánkázok a határig, nagyon is tudom, hogy hol van a kapcsoló. Itt lakok. Pedig már itt élek harminchat éve. Nem kell magasra emelni a lábat. Nagyon sokáig kell menni. Akkor elérek az előszoba végéhez. Miért meresztem a szemeim. '88. 5. 6.

Betét. Miután az üzemanyag-feltöltés befejeződött, buszonöt perc múlva a rohamosztag két tagja bejutott a pilótafülkébe. Újabb harmincöt perc telt el, amikor a géprablók közül a két idősebb Ovecskin testvér – mivel nem tudott bejutni a fülkébe – az ajtón át két lövést adott le. Ekkor két katona feltépte az ajtót, de Oleg Ovecskin mindkettőt megsebesítette. Alulról a csomagteréből nem sikerült a katonáknak az utastérbe jutni, ezért a padlón keresztül lőttek be a pilótafülke előtti átjáróba, megsebesítették Oleget és a tizenhét éves Igorot. Közben robbanás történt a farokrészben, nyolc perc múlva a gép hátsó része már erősen égett, a szalonokat füst öntötte el. Öt percre tellett, amíg kinyíltak a kijáratok és a vészkijáratok. Ebben a pokolban öngyilkos lett az öt idősebb Ovecskin fivér, Vaszilij, a legidősebb lelőtte anyját is. Fél óra múlva a repülőgépnek csak a szétégett maradványai voltak a kifutópályán. Az utasokat ad-digra biztonságba helyezték. A Vozdusnij Transzport című lap szerint Ovecskinék a tavalyi japán vendégszereplés után változtak meg. Nem éltek bőségben, s a külföldi út után úgy vélhették, hogy „odakint” százszorta nagyobb a tehetség értéke. '88. 3. 8.

Kimegyek Szentistvántelepre, a telkünkre. Váratlanul érkezem, és ott talá-lom apámat, aki mint kiderül, már évek óta itt él. Nagyon bosszankodik, hogy fölfedeztem ezt a titkot, neki joga van úgy élni, ahogy akar. Nem volt meghatódva, egyáltalán nem örült, hogy lát engem. Fialat volt, alig idősebb, mint én. Nagyon magas volt. A kertünk is egy kicsit másmilyen volt. '88. 3. 12.

(Leírtam harminchárom darab álmot. Ezeket '87. decemberétől '88. március közepéig álmodtam. Azután elutaztam Hamburgba.)